

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **ŠkoFIN s. r. o.**, se sídlem Pekařská 635/6, Praha 5, právně zastoupen JUDr. Vladislavem Prokūpkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2022, č. j. MD-10137/2022-150/6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2023, č. j. 4 A 36/2022 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 83a odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále „zákon č. 56/2001 Sb.“), kterého se žalobce dopustil tím, že v zákonem stanovené lhůtě 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, resp. od ukončení zajišťovacího převodu práva k motorovému vozidlu vlastněného žalobcem ke dni 7. 8. 2018, nesplnil svou povinnost požádat obecní úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změny vlastníka v registru silničních vozidel. Tento protiprávní stav trval od 22. 8. 2018 přinejmenším do 30. 11. 2021, což správní orgán I. stupně považoval za porušení § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. Za tento přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč.

[2] Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V ní namítal, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení, neboť žalobcova odpovědnost za přestupek dle § 83a odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. zanikla uplynutím promlčecí doby, zatímco žalovaný nesprávně posoudil daný přestupek jako trvající, a proto zánik odpovědnosti žalobce nedovodil. Skutek správní orgán vymezil tak, že žalobce od ukončení zajišťovacího převodu práva k motorovému vozidlu dne 7. 8. 2018 nepožádal ve lhůtě od 8. 8. 2018 do 21. 8. 2018 o zápis změny vlastníka. Při takto vymezeném skutku žalobce namítal zánik své odpovědnosti za přestupek, neboť dle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. činí promlčecí doba 1 rok a dle § 31 odst. 1 téhož zákona začíná běžet den následující po spáchání přestupku; promlčecí doba tedy měla v žalobcově případě uplynout ke dni 22. 8. 2019.

[4] Žalobce uvedl, že ze znění § 83a odst. 1 písm. d) a § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. mu coby vlastníku vozidla neplynula povinnost oznámit změnu vlastníka či podat žádost o zápis změny vlastníka do registru silničních vozidel. Zákon č. 56/2001 Sb. v § 8 odst. 2 dle žalobce pouze stanoví, že se žádost o zápis změny vlastníka podává do 10 pracovních dnů, nevyplývá však z něj samotná povinnost určité osoby žádost podat. V § 83a odst. 1 písm. d) tohoto zákona je pak spáchání přestupku vázáno na nepodání žádosti ve lhůtě stanovené dle § 8 odst. 2 tohoto zákona. Odpovědnost za přestupek proto nemá být dle žalobce spojena s porušením povinnosti podat žádost o zápis změny vlastníka, ale výlučně s nedodržením stanovené lhůty pro podání žádosti; jakmile uplyne lhůta stanovená v § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., dopustí se dotčená osoba přestupku podle § 83a odst. 1 písm. d) tohoto zákona ke dni následujícímu po marném uplynutí této lhůty. Současně to však dle žalobce znamená, že nepodání žádosti po uplynutí stanovené doby je pro hypotézu přestupku bez významu a přestupku se lze dopustit jen jednou k okamžiku marného uplynutí lhůty.

[5] Městský soud v Praze žalobu zamítl. Konstatoval, že zejména z § 8 odst. 1 písm. a) a § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. vyplývá zcela jednoznačně povinnost podat v případě převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu žádost o zápis změny vlastníka vozidla v registru silničních vozidel. Tato povinnost pak tíží jak dosavadního, tak nového vlastníka. Nejedná se tudíž o pouhou možnost (eventualitu) dotčené osoby požádat o zápis údaje do registru.

[6] Městský soud dále navázal, že dle zákonné úpravy i judikatury je pro vyhodnocení přestupku jako trvajícího rozhodující jeho charakter, tj. zda je jím vyvolán a následně udržován protiprávní stav či nikoliv. Vyvolání protiprávního stavu žalobcem soud shledal v okamžiku marného uplynutí lhůty k podání žádosti; v posuzované věci není sporu o tom, že k převodu vlastnického práva k vozidlu ze žalobce na kupujícího došlo dne 7. 8. 2018 a ode dne 8. 8. 2018 počala běžet lhůta deseti pracovních dnů ke splnění povinnosti požádat o zápis změny vlastníka v registru silničních vozidel. Tato lhůta marně uplynula dne 21. 8. 2018 a jejím marným uplynutím vznikl protiprávní stav. Povinnost žalobce podat žádost o zápis změny vlastníka vozidla do registru (i přes její nesplnění v zákonné lhůtě) nadále trvala, a nesplněním této povinnosti byl protiprávní stav udržován, a to až do doby specifikované v napadeném rozhodnutí. Soud se proto ztotožnil se správními orgány v tom,

pokračování

že v případě nepodání žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla se jednalo o trvalý přestupek.

[7] Promlčecí doba v tomto případě činila jeden rok a podle § 31 odst. 2 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. v daném případě u žalobce ani nepočala běžet, neboť žalobce ani kupující vzniklý protiprávní stav neodstranili. Soud tak uzavřel, že k promlčení přestupkové odpovědnosti žalobce nedošlo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel z větší části zopakoval tvrzení již uvedená v žalobě; polemika se závěry Městského soudu v Praze spočívá pouze v námitce stěžovatele, dle které městský soud při svém rozhodování extenzivním výkladem ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. vytvořil povinnost žalobce udržovat údaje v evidenci registru vozidel aktuální a na tomto základě pak konstatoval trvalý porušení této povinnosti žalobcem. Takovýto extenzivní výklad však dle stěžovatele nelze v oblasti deliktů odpovědnosti akceptovat, neboť je jím rozšiřována odpovědnost žalobce nad rámec stanovený zákonem.

[10] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný tak, že dle jeho názoru je jednoznačně dána zákonná povinnost požádat o zápis změny vlastníka vozidla do registru silničních vozidel, a to ve lhůtě 10 pracovních dnů; nejde tedy ze strany městského soudu o extenzivní výklad. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost je včasná, má požadované náležitosti a je přípustná.

[12] Kasační stížnost se týká věci, o níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto je v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost.

[13] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1. kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2. kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3. kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4. pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského

soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[15] Stěžovatel coby důvod přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že vyřešení sporné právní otázky, ve které shledal nesprávné právní posouzení věci, má obecný význam pro postavení každého vlastníka, popř. nabyvatele motorového vozidla v České republice. Kasační soud však tomuto důvodu nepřisvědčil.

[16] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2022, čj. 2 As 167/2020 - 32, č. 4408/2022 Sb. NSS „*přestupek podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, spočívající v tom, že fyzická osoba nepožádá v rozporu s § 8 odst. 2 téhož zákona o zápis změny vlastníka silničního vozidla, je přestupkem trvajícím.*“

[17] *Podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nepožádá v rozporu s § 8 odst. 2 o zápis změny vlastníka vozidla.*

[18] *Podle § 83a odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nepožádá v rozporu s § 8 odst. 2 o zápis změny vlastníka vozidla.*

[19] Přestupek podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb. má tedy téměř shodnou skutkovou podstatu jako přestupek v nyní posuzované věci, tedy podle § 83a odst. 1 písm. d) tohoto zákona; liší se pouze tím, zda je subjektem přestupku fyzická osoba (v judikovaném případě) či právnická nebo fyzická podnikající osoba (v nynějším případě). Tento rozdíl však dle kasačního soudu nemá vliv na závěr a přiléhavost citovaného judikátu ohledně toho, že je přestupek spočívající v nepožádání o zápis změny vlastníka vozidla v zákonné lhůtě přestupkem trvajícím.

[20] Právní otázka vznesená v kasační stížnosti tedy již byla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť shora citovaný rozsudek je na nyní posuzovanou věc bezesporu přiléhavý; kasačnímu soudu není známo, že by tato otázka byla dosavadní judikaturou řešena rozdílně a kasační soud rovněž nespatřuje žádný důvod se od výše citovaného judikátu odchýlit.

[21] Kasační soud dále konstatuje, že Městský soud v Praze v napadeném rozsudku správně odkázal též na rozsudek ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44, č. 832/2006 Sb. NSS, v němž kasační soud konstatoval: „*trvajícím jiným správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení*

pokračování

deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího správního deliktu.“

[22] Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek také splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost správních i soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).

[23] V napadeném rozhodnutí krajského soudu tedy nespátřuje Nejvyšší správní soud ani žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele.

[24] Konečně stěžovatel neuvedl jiné důvody pro přijatelnost kasační stížnosti než důvod spočívající v nutnosti vyřešit spornou právní otázku, která však, jak bylo uvedeno výše, je již judikaturně vyřešena.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost je na místě odmítnout pro nepřijatelnost.

[26] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2024

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu